

La companyia T de Teatre estrena al Poliorama, dins del festival Grec, una història d'històries que recorda les dones que van viure callades

Humor i tendresa

Jordi Bordes
BARCELONA

T de Teatre celebrarà el vintè aniversari amb *Delicades*, el text que s'estrenarà el dimarts 29 però que a partir de divendres es representa al Poliorama en format de prèvia. L'obra és un encàrrec. La companyia, fins ara íntegrament d'actrius, va demanar un text a Alfredo Sanzol, després de veure l'espectacle *Sí, pero no lo soy*, que feia temporada al Lliure el 2008/2009. L'autor, que confessa que està influenciat per la producció d'*Homes*, que va veure a Madrid el 1995, ha desplegat una història d'històries que recorden la seva àvia i les seves germanes, una generació que va sobreviure aprenent a callar i amb una relació d'inferioritat amb els homes de la casa. La barreja s'intueix igualment còmica i per al gran públic, però amb una gran dosi de tendresa.

Sanzol reconeix que va arribar a estar gelós del roser que la seva àvia cuidava al poble, Quintana de Vides. No ho va acabar de descobrir fins que no va decidir transformar les seves notes per a un conte en l'espectacle surrealista i oníric a la vegada amb T de Teatre. L'àvia de Sanzol va morir fa uns anys. Ell abans li havia demanat que li expliqués la seva història, però ella primer s'hi havia negat dient que no interessaria a ningú. Al final, mai li va explicar les raons de tot plegat.

Carme Pla, Mamen Duch, Marta Pérez, Àgata Roca, Albert Ribalta i Jordi Rico en una escena de l'obra ■ DAVID RUANO

Les actrius incorporen actors

T de Teatre també conjuga en masculí. Com a mínim, per al pròxim projecte teatral. Serà el seu setè títol, i el primer teatral que incorpora actors: Albert Ribalta i Jordi Rico. El primer, ja era un habitual a la sèrie *Jet lag*, de TV3. Jordi Rico és una incorporació nova. Tant Carme Pla com Àgata Roca, Mamen Duch i Marta Pérez coincideixen que ha estat un encert trencar el seu cercle femení. Les membres de la companyia no volen assegurar que aquest repartiment s'estabi-

litzarà. Per ara, els dos actors són "uns fitxatges de primera divisió".

Sanzol ha pogut crear per a un equip mixt, una reivindicació de Javier Daulte, que es queixava que no tenia prou llibertat en haver de treballar amb un repartiment únicament femení. Rico confessa que ahir en la roda de premsa del festival Grec al Palau de la Virreina que, tot i els 800.000 espectadors que ha reunit T de Teatre en els milers de funcions, ell mai no n'havia vist cap.

Ell s'ho ha imaginat, ho ha recreat amb unes històries que tenen gust de conversa distesa de sobretaula, històries fantàstiques que no diuen res però ho insinuen tot.

El vestuari s'inspira en els anys trenta i quaranta, però és un recurs que pot enganyar, ja que l'acció en realitat passa en un no-lloc, una mena de limbs, a mig camí entre la terra i del cel. La memòria més antiga es barreja amb la d'abans d'ahir. Per això és possible que pugui encadenar-se un gag sobre un pare que vol ser agregat al grup d'amics de

la seva filla i un altre que mostra un concert de platerets en exclusiva per a la xicoteta i els seus germans, a càrrec del percussionista de la banda mili-

Sanzol ha recreat unes històries que tenen gust de conversa distesa de sobretaula

tar. Mamen Duch celebra la intensitat: són personatges que en cada acció "s'hi deixen la pell", supervivents que no transigiran parlant de si cal matar el ratolí de ca la veïna.

Sanzol creu que la generació de la seva àvia és la més soferta: va patir les conseqüències de les dues guerres mundials i també de la Guerra Civil i la dura postguerra. Per això considera: "La diferència generacional entre l'àvia i la mare és molt més gran que entre la meua mare i jo". I recorda: "Quan quedàvem sols al poble, era com viatjar a un altre planeta".